

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **T. O.**, nar. X, státní příslušnost X, ev. číslo ..., t.č. na adrese X, zast. Mgr. Alenou Kurguzovou, advokátkou se sídlem Revoluční 762/13, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č.j. OAM-204/ZA-ZA02-P17-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o** :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Aleně Kurguzové se přiznává odměna za zastupování ve výši 3.400,-Kč, která jí bude uhrazena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítá, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Má za to, že žalovaný ve správním řízení porušil ustanovení § 2

odst. 1 a 3, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a ustanovení §§ 12, 14, a 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby uvedl, že za důvod podání své žádosti o mezinárodní ochranu označil mimo jiné obavu z pronásledování v zemi původu, spočívající v tom, že jeho bratr je veden na seznamu SBU (Služba bezpečnosti Ukrajiny), který je veřejně přístupný na internetu, jako nežádoucí osoba a hrozí mu trest odnětí svobody za šíření proruské propagandistické informace. Žalobce je proto přesvědčen, že ve správním řízení tvrdil skutečnosti, které je možné podřadit pod důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Žalovaný jeho tvrzení o obavě z pronásledování poměřoval pouze s formálními informacemi obsaženými ve Zprávě Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině, ze zpráv Ministerstva zahraničních věcí a dalších obecných zdrojů, aniž by zkoumal tvrzení žalobce, ve spise např. absentuje informace o tom, že by správní orgán zkoumal internetové stránky bratra žalobce, na kterých do dnešního dne jsou výhrůžky členům jeho rodiny. Podle žalobce jsou zprávy shromážděné žalovaným pouze formálního charakteru, nejsou dostatečným zdrojem informací pro ověření důvodnosti obavy žalobce kvůli činnosti jeho bratra, tyto informace nemají nic společného se skutečným děním na Ukrajině. Žalobce je rovněž přesvědčen, že jeho obavy z odvodu do armády je možno podřadit pod důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 14 nebo § 14a zákona o azylu, neboť ukrajinští vojáci postrádají pořádný výcvik a výzbroj a ve své podstatě jsou tak posláni na smrt. Součástí správního spisu pak není žádná informace, která by odrážela stav ukrajinské armády a skutečnou situaci na Ukrajině, která je patrna z článků, které žalobce přiložil k doplnění žaloby. Žalobce má za to, že v průběhu správního řízení identifikoval nebezpečí, které mu dle jeho názoru v případě návratu do vlasti hrozí, bylo namístě, aby žalovaný jeho tvrzení vyvrátil na podkladě jinak získaných informací, než je pouhé konstatování formálních zdrojů. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. K žalobě doložil některé články v ruském jazyce s českým překladem (citace z Kodexu Ukrajiny o správních deliktech za porušování vojenské služby; výňatek o doručování předvolání k vojenské službě, mobilizaci; prezident Porošenko schválil zákon, který zvyšuje věk odvodu na 27 let, kusé výňatky dotčených článků zákona o vojenské službě; článek z 26.2.2015 – Amnesty International „uznala Ukrajinu ve své zprávě o výsledcích za rok 2014 jednou z nejproblémovějších zemí světa“ – krátký výňatek obsahu-1/2 stránky).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, výpovědi žalobce učiněné v žádosti a pohovoru, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný zrekapituloval obsah a žalobcem sdělené důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu s tím, že v průběhu správního řízení ani nijak nenaznačil, že by se ve své vlasti jakkoli politicky angažoval či měl jakékoli potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Ve své vlasti žil v západní části země v Zakarpatské oblasti. Žalovaný poukázal na rozpornost tvrzení žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu a v pohovoru ohledně činnosti jeho bratra, když v žádosti uvedl, že o jeho bratra se pro jeho aktivity na sociálních sítích zajímá FSB, tedy ruská Federální služba bezpečnosti, v pohovoru pak uvedl, že bratra hledali pracovníci SBU (Služba bezpečnosti Ukrajiny). Rovněž tvrdil, že SBU, která se

zajímá o jeho bratra, přišla za ním proto, že se nedostavil na vojenskou správu poté, co dostal předvolání. Tvzení uváděné v žalobě, tedy, že žalobce ve správním řízení za důvod podání své žádosti o azyl označil mimo jiné pronásledování ve státě původu pro angažovanost jeho bratra ve prospěch proruských separatistů, správní orgán zcela odmítá a odkazuje na stranu pět napadeného rozhodnutí, kde se dostatečně vypořádal s touto částí žalobcovy výpovědi. Výtku žalobce, že žalovaný nezkoumal internetové stránky (přesněji facebookový profil) bratra žalobce a že tvzení žalobce „poměřoval“ pouze s formálními informacemi, správní orgán považuje za nepatřičnou. Upozornil na to, že tvzené výhrůžky na facebookovém profilu žalobcova bratra členům jeho rodiny ve správním řízení žalobce vůbec nezmiňoval a poprvé je uvádí až nyní v žalobě. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že on sám nepodporuje ani jednu stranu konfliktu, přičemž popřel, že by byl kdy jakkoli politicky aktivní. Žalovaný je přesvědčen, že se dostatečně vypořádal s aktuálním politickým děním na Ukrajině na základě dostupných informací, které jsou s ohledem na vývoj situace na Ukrajině přiměřeně aktuální. Ohledně obav žalobce z odvodu do armády odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V replice na vyjádření žalovaného žalobce setrval na skutečnostech uvedených v odůvodnění své žaloby. Ohledně rozpornosti svých tvzení o SBU a FSB poukázal na možné rozrušení při sepsání žádosti, res. o překlep.

Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 3. 2015 a následném pohovoru provedeném téhož dne žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je pravoslavného náboženského vyznání, svobodný, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti němu vedeno trestní stíhání. Vojenskou službu nevykonal z důvodu studia. Ve své vlasti žil v západní části Ukrajiny v obci V. B. v Zakarpatské oblasti. Ukrajinu opustil dne 26. 2. 2015 kvůli obavám z války a z odvodu do ukrajinské armády (dostal dvě předvolání), dalším důvodem jeho žádosti je, že v České republice (dále jen ČR) žijí jeho rodiče a dva bratři, chtěl by si zde zvýšit své vzdělání a pracovat. V žádosti uvedl, že jeho bratr M., nyní žijící v ČR, podporuje „druhou stranu“ konfliktu a na sociální síti vkládá různý materiál na podporu Doněcké lidové republiky. O tuto aktivitu jeho bratra se začala zajímat FSB, ale protože je v zahraničí, přišli lidé z FSB za žalobcem. Jeho sestra je zabavila a žalobce utekl oknem ke známým. Zatelefonoval své matce do ČR a následně si koupil v cestovní kanceláři zájezd do ČR. Cestoval autobusem přes Polsko, měl turistické vízum. V případě svého návratu se obává odvodu do armády a účasti ve válce. V průběhu pohovoru vypověděl, že ač vystudovaný veterinář, tuto práci nevykonával, živil se jako tanečník, a z toho důvodu žil na různých místech, především ve Lvově a Kyjevě, a to u kamarádů. Poté, co se o něho začala zajímat SBU (Služba bezpečnosti Ukrajiny), odjel na Zakarpátí, kde měl „propisku“ a kde žije i jeho sestra. Ohledně předvolání do armády uvedl, že první předvolání dostal v listopadu 2014, druhé v prosinci 2014. V obou případech nebyl doma a převzala je jeho sestra. Popsal, jak proběhlo doručení předvolání sestře,

dále popsal následky nedostavení se k odvodu (pokuta po druhém marném předvolání, vězení až na 8 let po třetím marném předvolání). Po druhém předvolání odstranil svoji stránku z Kontaktu, na Facebooku si změnil jméno, na sociální síti přestal dávat své fotografie, aby ho nemohli najít. K opuštění vlasti se rozhodl poté, co k nim domů přišli pracovníci SBU a hledali bratra. Když se jeho sestry zeptali, zda v domě bydlí žalobce, vyskočil oknem a utekl ke kamarádovi. Tam se spojil přes internet s bratrem, který mu napsal, že služba SBU se o něho (bratra) zajímá a že dostal varování přes Facebook, že pokud se na Ukrajině objeví, zavřou ho. Neví, kdo jeho bratra varoval. Doplnil, že jeho bratr vkládá na Facebook různý materiál na podporu Doněcké lidové republiky a Luhanské lidové republiky. Žalobce je přesvědčen, že se o jeho bratra SBU zajímá a za žalobcem přišla proto, že se nedostavil na vojenskou správu poté, co dostal předvolání. Dále sdělil, že jeho bratr na Ukrajině dva roky nebyl, žádné problémy tam tedy neměl, ale přispívá na sociální síti a ukrajinské straně se nelíbí, že podporuje druhou stranu konfliktu. Když byla jeho matka v lednu 2015 doma na pravoslavné Vánoce, vyhrožovali jí, že se jí něco stane. Neví, kdo stál za výhrůžkami, matka mu to neřekla. Žalobce osobně podobnou zkušenost nemá. Sám nepodporuje válku ani žádnou stranu konfliktu, je proti válce. Nechce jít do armády, nechce bojovat, neabsolvoval ani základní vojenskou službu a za měsíc výcviku se nemůže nic naučit. Chce žít svým životem a dělat to, co ho baví. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 16. 9. 2014, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 1. 12. 2015 do 15. 2. 2015), ze dne 15. 2. 2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015, Výroční zprávy Human Rights Watch 2015- Ukrajina, ze dne 29. 1. 2015, Informací MZV ČR č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29. 5. 2014 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, Zprávy organizace Freedom House, Ukrajina“ z ledna 2015, Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015- Ukrajina, ze dne 25. 2. 2015. Žalobce využil možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu a s uvedenými podklady se seznámil. Nevyslovil žádné námitky, doplnil, že na Ukrajině má vojenskou knížku (její kopii přiložil k žalobě), od roku 2015 probíhají odvody mužů až do věku 27 let, probíhá pátá vlna mobilizace, která by se ho týkala. V případě návratu na Ukrajinu by musel zaplatit pokutu nebo nastoupit do vězení kvůli odmítnutí vojenské služby. Muži povolání do armády v rámci mobilizace absolvují jen krátký výcvik a jsou hned posláni do boje.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce za důvod odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu z války na Ukrajině a s tím související obavu z odvodu do armády. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 5, 6) vyplývá, že žalovaný se přezkoumatelným způsobem vypořádal s žalobcem uváděnou obavou z odvodu do armády v souvislosti s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se z pohledu mezinárodní ochrany opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby. Lze tak odkázat např. na rozsudek č. j. 5 Azs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“* nebo na rozsudek č. j. 2 Azs 17/2012-44 ze dne 7. 8. 2012, kde je uvedeno: *„Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Žalobce neuvedl, že by vojenskou službu odmítal z důvodu svědomí nebo náboženského vyznání, jen to, že vojenskou službu vykonat nechce. Na uvedených závěrech pak nic nemění ani žalobcem předložené kusé výtažky v jím předložených listinách k branné povinnosti a povolání k výkonu vojenské služby.

Žalobce se zmínil o aktivitách svého bratra M. na sociálních sítích, o něhož se mají zajímat bezpečnostní složky a z uvedeného dovozuje zájem a obavy ve vztahu ke své osobě. V žádosti uvedl, že o bratra se zajímala FSB, při pohovoru uvedl, že se o jeho aktivity zajímá SBU a vzhledem k tomu, že bratr již dva roky žije mimo Ukrajinu, projevila FSB/SBU zájem i o žalobce. Důvodem má být dle žalobce

skutečnost, že mu bylo opakovaně (prostřednictvím jeho sestry) doručováno předvolání k výkonu vojenské služby, k níž se žalobce nedostavil. Soud je nucen konstatovat, že výpověď žalobce je v tomto zásadním bodě rozporná a značně neurčitá, neobstojí ani jeho stručné vysvětlení v replice, že záměna označení SBU za FSB mohla být způsobena jeho rozrušením, či snad překlepem. Žalobce jak žádost, tak i protokol o pohovoru jako správné podepsal. Následné zdůvodnění soud považuje za účelové, stejně jako žalobní tvrzení o výhrůžkách na facebookovém profilu bratra žalobce členům rodiny, jež nemá oporu v předchozím správním řízení, neboť v rámci svých výpovědí žalobce nic takového neuvedl. Nebylo pak povinností žalovaného, aby zkoumal internetové stránky bratra žalobce. Žalobce výslovně uvedl, že jeho bratr na Ukrajině dva roky nebyl, tedy neměl tam žádné problémy. Žalobcem vyslovená obava z pronásledování kvůli současné činnosti jeho bratra na sociálních sítích nemá oporu v žádném ze striktně vymezených důvodů pronásledování dle § 12 zákona o azylu, když se jedná o zprostředkovanou obavu někoho jiného než samotného žalobce, který výslovně uvedl, že se ve vlasti nijak politicky neangažoval, neprojevil své politické názory, nepodporuje a nepodporoval žádnou stranu ukrajinského konfliktu a žádným způsobem se v tomto směru nevyhranil ani neangažoval.

Žalobcem vyslovené přání žít v ČR se svými rodiči a bratry, studovat a najít si zaměstnání, je přání lidsky pochopitelné, ale nelze jej řešit prostřednictvím zákona o azylu, k takovému účelu slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů za splnění tam stanovených podmínek žalobce mohl a měl využít. Pokud jde o obavu žalobce z aktuální zhoršené bezpečnostní situace na Ukrajině, ta je zhodnocena níže. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale*

v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní

ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Bezpečnostní situaci pak zhodnotil na podkladě citovaných zpráv Amnesty International, Výroční zprávy HRW, Freedom House, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině a informace UNHCR (z ledna a února 2015). Opětovně se vyjádřil k otázce povolání do armády (jako výše) se závěrem, že povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žil v Zakarpatské oblasti, tedy v západní části Ukrajiny, kde je situace klidná. Lze shrnout, že uvedená situace je reakcí na obecné podmínky, které tíživě dopadají na veškeré ukrajinské obyvatelstvo a nelze v nich shledat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Žalobce by tak v případě návratu nebyl ohrožen nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí více než většina obyvatel regionu, odkud odešel. Krajský soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (s výjimkou povolání do armády - k uvedenému viz výše).

Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací,

nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byla pro řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka, jejíž odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokátky v požadované výši podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. a), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), za jeden úkon právní služby ve výši 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení) jeden režijní paušál ve výši 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního. Celkem se tedy ustanovené advokátce přiznává odměna ve výši 3.400,-Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. července 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně